

satte lovforslag, jfr. Ft.T. 1971/72 afd. A sp. 1404 jfr. sp. 1400 og 1401, foreslås ændret til henholdsvis § 248 vedrørende søpanteret i skib og § 254 vedrørende søpanteret i ladning. Under hensyn til, at der ikke længere er nogen paragrafmæssig forbindelse til bestemmelserne vedrørende forældelse af søpanteret, ligesom § 284 alene vedrører forældelse af en række andre fordringer, end de der er baseret på søpanteret, foreslår udvalget at udskille § 284 til et selvstændigt kapitel, som man af hensyn til en ensartet, nordisk lovtækt benævner kap. 11 A.

De nu foreslåede ændringer til disse bestemmelser skyldes såvel indarbejdelsen af Haag-Visby-reglerne som udformningen af et særligt passagerkapitel på grundlag af passager- og passagerbagagekonventionerne, idet de respektive internationale konventioner fastsætter visse forældelsesbestemmelser.

Stk. 1. Indledningen og *nr. 1* er uændret i forhold til den gældende bestemmelse.

I *nr. 2* er „§ 223 a“ ændret til „§ 222“, hvilket er en følge af lovudkastets forslag om ændring af denne bestemmelse. Bestemmelsen om forældelse af de særlige regreskrav er overflyttet til nr. 11.

Nr. 3 vedrører forældelse af fordringer som følge af personskader, jfr. lovudkastets § 189, og gengiver PK art. 11,2-5.

Nr. 4. vedrører fordringer som følge af tab af eller skade på rejsegods, jfr. lovudkastets § 190, og gengiver BK art. 10,2, idet man dog her har modificeret konventions-teksten.

Ifølge denne regnes 2-årsfristen i tilfælde af tab eller skade på rejsegods „from the date of disembarkation or, if the ship has become a total loss, from the date when the disembarkation should have taken place“. For også at dække den situation, at skibet er kommet frem, mens rejsegodset er gået tabt undervejs, har man udformet bestemmelsen således, at fristen i tilfælde af *skade* på gods, regnes fra godsets udskibning, og i tilfælde af *tab* af gods: fra den dag, da udskibningen skulle have fundet sted. Man har derved fortolket konventionens formulering „if the ship has become a total loss“ som et kasuistisk udtryk for tab af rejsegods.

Nr. 5 vedrører erstatning for tab ved forsinkelse; der kan her henvises til bemærkningerne til lovudkastets § 191, der som

nævnt ikke er en konventionsbestemt regel. I lighed med de øvrige nordiske lande har man her foreslået en forældelsesfrist på 2 år svarende til den, der i stk. 4 er fastsat for fysisk skade.

Nr. 6 erstatter den gældende nr. 3, der svarede til Haag-reglernes art. 3,6, jfr. KKL § 3,6. Udover ansvaret efter § 118 dækker denne bestemmelse som den gældende nr. 3 også ansvar for urigtige eller ufuldstændige oplysninger i konnossementet, jfr. den gældende § 153, der ikke foreslås ændret.

Efter konnossementskonventionens art. 3,6-stk. 4, 1. pkt., således som denne blev ændret ved Visby-reglerne, omfatter den der anførte 1 års frist „all liability whatsoever in respect of the goods“. Udover ansvaret efter § 118, jfr. udkastets nr. 6, omfatter dette også ansvar for tab som følge af, at gods er udleveret uden forevisning af konnossement eller til en forkert person, hvilket man på linie med de øvrige nordiske lande har optaget under et særligt nummer, jfr. udkastets nr. 7.

Nr. 8 svarer ganske til den gældende nr. 4.

Nr. 9 erstatter den gældende nr. 5, der er indsat i søloven ved revisionen i 1929, og som omfatter de tilfælde, hvor skyldneren er begrænset ansvarlig, jfr. sølovens 10. kap. Dette kapitel er senest blevet gennemgribende revideret ved sølovsændringen i 1964 (lov nr. 159 af 27. maj 1964), hvorved man indarbejdede den i 1957 vedtagne konvention om begrænsning af rederansvaret. De tilfælde, hvor rederens ansvar er begrænset, er anført i sølovens § 254, der, jfr. det den 12. januar 1972 fremsatte lovforslag, jfr. Ft.T. 1971/72 afd. A sp. 1450 foreslås ændret til § 234. Efter revisionen af sidstnævnte bestemmelse i 1964 synes der ikke at være behov for en sådan generelt formuleret forældelsesregel. De i § 254 (§ 234) 1-4 nævnte tilfælde vil enten være omfattet af tidligere numre i nærværende bestemmelse eller af bestemmelserne i lov nr. 274 af 22. december 1908 om forældelse af visse fordringer. Dette gælder også de i § 254 (§ 234) nr. 4 nævnte tilfælde, der altid må antages at vedrøre erstatning udenfor kontrakt og således vil være omfattet af den ovennævnte forældelseslov fra 1908.

Nr. 10 svarer ganske til den gældende nr. 6, således som denne bestemmelse er blevet